

Arrest

nr. 145 090 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Avaars-Russische origine, afkomstig uit Kizilyurt, Dagestan. In augustus 2005 ging u een religieus huwelijk aan met R. V. (...) (O.V. (...)). Daarna ging u bij uw schoonfamilie inwonen in Khasavyurt. Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur in Khasavyurt. Ongeveer een maand na uw huwelijk kwam hij niet naar huis. Gedurende twee dagen was hij nergens te bereiken. Toen hij uiteindelijk terug thuiskwam vroeg u wat er aan de hand was, maar kreeg u geen antwoord. Een weinig later werd uw echtgenoot opgehaald door een familielid. In de loop van de daaropvolgende week voerde de OMON (oproerpolitie) een huiszoeking uit in jullie woning. Er werd niets gevonden of meegenomen. Een week nadat hij het huis had verlaten, belde uw echtgenoot u op. U

zei dat u van hem wilde scheiden en ging vervolgens terug bij uw moeder inwonen. In oktober 2005 vluchtte uw echtgenoot uit Dagestan. Op 7 november 2005 vroeg hij asiel in België. Na enige tijd nam hij terug contact met u op en vertelde u over de problemen die hij in Dagestan gekend had. U vernam van derden dat er nog geregeld huiszoekingen plaatsvonden in het huis van uw schoonouders. U kreeg zelf problemen op uw werk omwille van uw echtgenoot en u zag u genoodzaakt uw ontslag in te dienen. Nadien poogde u te vergeefs een andere job te vinden. Zelfs uw burens meden contact met u. Na overleg met uw echtgenoot besliste u om hem in België te vervoegen.

Op 16 oktober 2008, vlak voor uw vertrek naar het buitenland, sloot u een wettelijk huwelijk af in afwezigheid van uw man en bekwam u een huwelijksakte. U verliet Dagestan in december 2008 en reisde met een internationaal paspoort en Nederlands Schengenvizum type C, geldig van 6 november 2008 tot 21 december 2008, naar België, waar u op 25 december 2008 aankwam. U vervoegde uw echtgenoot en werd zwanger. Op 9 maart 2009 diende u een asielaanvraag in. Via telefonisch contact vernam u van uw moeder nog dat onbekenden naar haar woning waren gekomen om navraag te doen naar u en uw echtgenoot. U beviel in België van een zoontje.

Uw eerste asielaanvraag (waarvoor u zich beriep op de vluchtmotieven van uw echtgenoot) werd op 13/8/2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die in beroep bevestigd werd door de RvV. U verliet België en vroeg samen met uw zoontje op 5 april 2013 asiel aan in Zweden. Na een Dublin-transfer naar België diende u op 6 juni 2013 een tweede asielaanvraag in in België, die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2013. Na aanhoudende echtelijke moeilijkheden besloot u terug te keren naar Dagestan. U vertrok eind augustus 2013 met een bewijs van verlies van paspoort met een chauffeur naar Dagestan, waar u samen met uw zoontje introk bij uw ouders. U zocht tevergeefs werk. Op een dag vertrokken uw ouders met uw zoontje naar een huwelijksfeest. U bleef alleen achter. Tijdens de afwezigheid van uw familie kreeg u bezoek van drie mannen in politie-uniform. Ze vroegen waar uw man was en u werd door hen mishandeld en aangerand. Na hun vertrek nam u contact op met uw ouders, die onverwijd naar huis terugkeerden en intussen ook de hulpdiensten verwittigden. U werd naar het ziekenhuis overgebracht, waar u 2 weken verbleef. Uw ouders deden aangifte van de aanranding door onbekenden bij de politie van Kizilyurt. In het ziekenhuis kreeg u bezoek van een medisch expert en een agent om de nodige vaststellingen te doen en een onderzoek op te starten naar de daders. Ook na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u nog enkele keren opgeroepen door de politie van Kizilyurt in hoedanigheid van getuige. Toen u bij uw tweede verhoor vertelde dat u aangerand werd door mannen in politie-uniform, sloeg de stemming om. U werd door de dienstdoende agent afgeschilderd als een leugenaar en u besefte al snel dat u niet op een eerlijk onderzoek naar de daders zou kunnen rekenen. U besloot Dagestan voor de tweede keer te verlaten. U spoorde tot Brest, vanwaar u een taxi tot België nam. U reisde op illegale wijze naar Europa, slechts in het bezit van uw binnenlandse paspoort, aangezien u uw internationale paspoort ter verlenging had afgegeven in Makhatchkala en dit document nog niet had teruggekregen.

Ter staving van uw derde asielaanvraag, die u indiende op 16 september 2013 en die door mij op 27 september 2013 in overweging werd genomen, legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een krantenartikel, een medisch attest van uw ziekenhuisverblijf, een medisch-gerechtelijke expertise, een attest van eerste hulp, 3 convocaties van de MVD Kizilyurt, 2 treintickets en Belgische psychomedische attesten van uw psychiater V. P. (...) en psychologe N. K. K. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich nog steeds beroept op de motieven die tot uw eerste asielaanvraag hebben geleid, doch dat u sindsdien terugkeerde naar uw land van herkomst, waar zich nieuwe vervolgingsfeiten hebben voorgedaan die voortvloeien uit de eerder door jullie aangehaalde problemen van uw echtgenoot.

Er moet echter opgemerkt worden dat uw eerste asielaanvraag (in navolging van de asielaanvraag van uw echtgenoot) werd afgewezen omdat jullie vluchtrelaas, meer bepaald de problemen die uw man in uw land van herkomst met de autoriteiten zou kennen, ongegrond en in bijkomende orde ook ongeloofwaardig werd bevonden. De weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd door de RvV bevestigd, die oordeelde dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van uw echtgenoot. Ook uw tweede asielaanvraag, waarbij u volhardde in de eerder aangehaalde problemen (2e AA, DVZ verklaring meervoudige aanvraag, rubrieken 16 en 20), werd afgewezen, omdat u geen nieuwe gegevens wist aan te brengen dat er wat u betreft ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt nog dat de bijkomende motieven die aanleiding hebben gegeven tot uw tweede asielaanvraag (die door de DVZ werd afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname, bijlage 13 quater), met name mogelijke problemen met uw schoonfamilie in verband met het hoederecht over uw

kinderen bij een terugkeer naar uw land van herkomst (2e AA, rubrieken 16 en 18), naar eigen zeggen niet meer actueel zijn (CG 14/07/14 p2, p7-8). Immers, uw echtelijke problemen zouden opgelost zijn en u verzoende zich opnieuw met uw echtgenoot (CG 14/07/2014 p2). Volledigheidshalve kan hier bovendien nog aan toegevoegd worden dat er bij uw terugkeer naar Dagestan, na de afsluiting van uw tweede asielaanvraag en voor de verzoening met uw echtgenoot, geen enkel probleem is geweest met uw schoonfamilie. U verklaarde immers een goede band te hebben met uw schoonfamilie en stelde dat u met uw zootje bij uw eigen ouders woonde, maar dat de grootouders van het kind hem af en toe bezoek brachten. Hierbij zouden zich geen problemen hebben voorgedaan (CG 14/11/13 p11-12, CG 14/07/14 p7-8).

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag nog steeds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (CG 14/11/13 p7, CG 14/07/14 p3), mag er van u worden verwacht dat u gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag. Het CG komt tot de conclusie dat dit niet het geval is. U beperkte zich immers tot het aanvullen van uw relaas met verklaringen over nieuwe feiten, die echter rechtstreeks verband houden met uw eerdere - ongeloofwaardig bevonden – asielrelaas.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande uw terugkeer naar Dagestan en de problemen die zich daar ter plaatse zouden hebben voorgedaan, wordt immers vastgesteld dat u zelf expliciet aangaf dat er een verband is tussen deze feiten en uw initiële asielrelaas (CG 14/11/13 p6-7, CG 14/07/14 p3). Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van uw man, wordt ook de geloofwaardigheid van deze nieuwe feiten, die u als gevolg van de problemen van uw man zou hebben meegemaakt, ernstig gecompromitteerd. Bovendien zijn uw verklaringen over deze nieuwe feiten weinig aannemelijk.

Zo getuigt uw handelswijze bij uw terugkeer naar Dagestan van een opmerkelijke onvoorzichtigheid, die niet te rijmen valt met uw voorgehouden vrees voor vervolging, wat de geloofwaardigheid van deze vrees danig ondermijnt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voorafgaand aan uw terugkeer contact had met uw moeder, die u vertelde dat er thuis convocaties toekwamen op uw naam, en dat er mensen naar u kwamen vragen. Desondanks besloot u terug te keren naar uw thuisland, en verbleef u bij uw terugkeer bovendien in uw ouderlijke huis, waar men u eerder zou zijn komen zoeken (CG 14/11/13 p7-8) en hetgeen bovendien niet ver van het politiegebouw gelegen was (CG 14/11/13 p9, p12). Geconfronteerd met deze riskante handelswijze, stelde u: "Wat moest ik anders doen? (...)" (CG 14/11/13 p8) en "Had ik een andere keuze? Wat moest ik doen? Ik was al naar Zweden gegaan, ik had geen thuis, geen uitweg. Ik was bezorgd, had gehoopt dat de situatie intussen toch zou gekalmeerd zijn" (CG 14/07/14 p4), wat geen afdoende verklaring biedt voor de roekeloosheid die met uw terugkeer gepaard ging, met name uw terugkeer naar uw ouderlijke huis, gelegen dichtbij de politieafdeling die uw man zou vervolgen. Dient nog te worden benadrukt dat u ook tijdens uw verblijf in Dagestan weinig voorzichtigheid aan de dag legde. Zo zocht u een baan door middel van een contactadvertentie in de krant (CG 14/11/13 p9), bood u zich op eigen initiatief bij de autoriteiten aan ten einde uw internationale paspoort te verlengen (CG 14/7/14 p5), en bleef u tijdens de afwezigheid van uw ouders alleen thuis achter, dit ondanks de eerdere invallen die in uw ouderlijk huis zouden hebben plaatsgevonden (CG 14/11/13 p7-8). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u eenvoudigweg: "moest ik mijn hele leven bang zijn? Het was twee weken heel rustig. Ik had geen andere plaats om te wonen, wat moest ik anders doen?" (Ibid.), wat geen afdoende uitleg biedt voor uw uitgesproken risicogedrag. Uw handelswijze is dan ook onverenigbaar met uw verklaarde vrees, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt.

Bovendien bevatten uw verklaringen aangaande de feiten die zich bij uw beweerde terugkeer zouden hebben voorgedaan eveneens verschillende onaannemelijkheden en hiaten, die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnen. Zo blijkt duidelijk dat uw echtgenoot volgens zijn verklaringen in het kader van zijn eerste aanvraag de politie van Kizilyurt vreest (zie eerste asielaanvraag echtgenoot). Het is dan ook onverklaarbaar waarom u, die mishandeld en aangerand zou zijn geweest door mannen in politie-uniform (CG 14/11/13 p9), en waarvan u herhaaldelijk beweerde dat deze feiten het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van uw echtgenoot (CG 14/11/13 p6-7), uw familie uitgerekend bij diezelfde politie van Kizilyurt klacht zou laten indienen tegen uw belagers (CG 14/11/13 p 10-11). Dergelijke handeling valt geenszins te rijmen met uw beweerde vrees en is onaannemelijk. Geconfronteerd met deze vaststelling luidde uw verantwoording hiervoor slechts als volgt: "Wat moesten ze anders doen? Waar anders aangifte gaan doen? Hij vroeg mijn moeder of ze wilde dat de daders vervolgd zouden worden, dat was het." (CG 14/11/13 p11), wat geen afdoende verklaring biedt voor deze onaannemelijke démarches. Het feit dat uw familie klacht zou ingediend hebben bij de politie van Kizilyurt tegen 'onbekenden' (DVZ 3de AA, verklaring meervoudige aanvraag rubriek 15), waarvan u nochtans herhaaldelijk insinueert dat zij dezelfde zijn als de belagers van uw man, met name diezelfde politie van Kizilyurt, tart dan ook alle logica.

Het is nog opmerkelijk dat uw ouders volgens uw verklaringen klacht indienden tegen onbekenden, u in het kader van dit onderzoek nog 3 keer werd opgeroepen in de hoedanigheid van slachtoffer door de politie van Kizilyurt (CG 14/11/13 p6, p12-13) en er een gerechtelijk expert werd aangesteld (CG 14/11/13 p10, p15), maar dat u pas bij uw tweede verhoor over deze feiten vermeldde dat uw belagers gekleed waren in een politie-uniform (CG 14/11/13 p13). Dergelijke bewering mist redelijkheid. Immers, het feit dat u bescherming zocht bij de politie tegen uw - onbekende - aanvallers, zou mogen impliceren dat u uw volledige medewerking verschaft aan het onderzoek teneinde de daders te kunnen identificeren en berechten. Dat u dergelijke cruciale informatie, als waren uw belagers gekleed in politie-uniform, pas bij uw tweede gehoor zou opwerpen, waarop de sfeer omsloeg en de rechercheur heel boos werd, is dan ook hoogst opmerkelijk. Uw verklaring hiervoor, als zou men u er bij het eerste gehoor niet naar gevraagd hebben, mist redelijkheid (CG 14/11/13 p13). Bovendien kunnen uw verklaringen in dit verband geenszins in overeenstemming worden gebracht met de inhoud van de klachtbrief die door uw moeder werd geschreven en waarvan u een kopie voorlegde. In deze brief die gericht is aan het hoofd van de politie van Kizilyurt en die geregistreerd werd op nota bene 13 juli 2013 (meer dan twee weken voor u zich een eerste keer bij de politie meldde) staat dat u werd aangerand door 3 onbekenden die gekleed waren in politie-uniform, waardoor uw verklaringen als zou de rechercheur die u een eerste keer ondervroeg op 30 juli 2013 pas bij uw tweede ondervraging op 6 augustus 2013 heel boos zijn geworden omdat u hem toen zei dat het om politieagenten ging aangezien ze uniformen droegen, elke geloofwaardigheid missen.

Ter staving van de klacht die uw ouders bij de politie indienden legde u een kopie van hun klacht neer, alsook de convocaties op uw naam. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie op zich zeer beperkt is, aangezien deze eenvoudig manipuleerbaar is. Uit de door u voorgelegde convocaties blijkt dat u werd opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van slachtoffer. Er wordt echter nergens vermeld in verband met welke feiten u wordt opgeroepen, noch betreffende welke (straf)zaak. U legde vooreerst 3 originele convocaties voor die dateren van uw verblijf in Dagestan. De authenticiteit van deze convocaties, die u voorlegt ten bewijze van de klacht die uw familie indiende, wordt ernstig ondermijnd door vormelijke elementen. Zo blijkt de chronologie van de convocaties niet overeen te stemmen met de nummering ervan. Immers, de eerste convocatie draagt een hogere nummering dan de laatste, wat indruist tegen alle administratieve logica. Het is bovendien frappant dat de opsteldatum van de convocaties identiek is aan het ogenblik waarop u geacht wordt te verschijnen, wat eveneens weinig plausibel is. Bovendien verklaarde u zelf dat u de convocaties steeds een dag of twee op voorhand zou gekregen hebben (CG 14/11/13 p12-14). U legde verder nog 2 convocaties voor die dateren van na uw komst naar België en die u per post werden toegestuurd, samen met een kopie van de klacht die uw ouders indienden. Het is echter hoogst opmerkelijk dat de door u voorgelegde convocaties slechts met balpen ingevulde kleurenkopies betreffen, wat onmiskenbaar wijst op fraude. Kan nog worden vastgesteld dat de opmaak van deze convocaties, die nochtans van dezelfde instantie zouden afkomstig zijn als de eerste 3, niet overeenstemt. Zo valt op dat de hoofding in de linkerbovenhoek ontbreekt op de nagestuurde (ingevulde kleurenkopies van) convocaties. Gezien voorgaande is de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten bijzonder relatief, en niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Er kan aan de feiten die zich bij uw terugkeer zouden hebben afgespeeld, zoals u ze voorstelt, dan ook geen geloof worden gehecht. Hoewel CG zich niet uitspreekt over het feit dat u ooit het slachtoffer zou zijn geweest van ernstig fysiek geweld, besluit het CG dat de context waarin u het aangehaalde geweld situeert, ongeloofwaardig is.

Er moet benadrukt worden dat documenten slechts volledige, geloofwaardige, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen, te meer gezien de hoge graad van corruptie in uw land en de wijdverspreide mogelijkheid om documenten tegen betaling te verkrijgen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De door u voorgelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid dan ook niet meer herstellen. Er werd nog vastgesteld dat de krant die u voorlegt, die enkele regels wijdt aan de geweldpleging op uw persoon, bij nadere bestudering duidelijk het resultaat is van amateuristisch knip-, plak- en kopieerwerk. Zo zijn de lijnen van de verschillende samengevoegde artikelen nog zichtbaar op de eerste en laatste pagina, alsook de plakband waarmee ze werden bijeen geplakt. Ook de punctuurgatjes in de onderste marge van de pagina, die bij een originele krant het resultaat zijn van een industriële papiervouwmethode, zitten duidelijk slechts in de kopie vervat. De slagschaduw van de kopie is onderaan de eerste en laatste bladzijde van de krant pertinent zichtbaar. Gezien de vaststelling dat u slechts een gemanipuleerde kopie van een krant neerlegt, is de bewijswaarde ervan bijzonder relatief en rijst wederom het vermoeden van fraude.

De oorsprong van het medische attest aangaande uw verblijf in het ziekenhuis is onduidelijk. De stempel linksboven bevat immers een duidelijke voordruk voor een afgiftedatum, die echter niet werd ingevuld. Het bevat daarenboven geen gegevens over de omstandigheden waarin u de genoemde letsels zou hebben opgelopen. Wat betreft de gerechtelijk-medische expertise mag het opvallend

genoemd worden dat deze expertise pas 2 à 3 dagen na het incident plaatsvond, hoewel u meteen na de feiten naar het ziekenhuis van Kizilyurt werd gebracht. Hoewel u nog stelde dat u breuken zou gehad hebben na de gewelddadige feiten (CG 14/07/14 p6), en u eveneens verklaarde bij uw vertrek uit uw land van herkomst nog in het gips gelegen te hebben (Ibid.), wordt nergens in de door u voorgelegde documenten enige melding gemaakt van enige breuk of het aanleggen van een gipsverband. Ook het bijhorende attest van de eerste hulp kan niet overtuigen. Zo is het attest opvallend summier ingevuld, en werden belangrijke gegevens aangaande het adres en de reden van de noodoproep, alsook de gegevens van een eventuele ziekenhuisopname blanco gelaten. De datum van binnenkomst werd overigens gecorrigeerd, van 13/07/2013 naar 12/07/2013, wat eigenaardig is. Het is daarenboven uiterst merkwaardig dat het voorgedrukte formulier nog stamt uit het Sovjettijdperk, en de auteur niet identificeerbaar is (geen naam vermeld).

De (Belgische) psychologische/psychiatrische attesten die u neerlegt vermelden dat u lijdt aan symptomen van post-traumatische stress. Over het psychiatrisch attest, opgesteld door dr. V. P. (...) op een formulier in het kader van de 9ter procedure, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het attest weinig concrete elementen bevat die toelaten uw psychologische toestand of de oorzaak van de eventuele psychologische moeilijkheden in te schatten. Ook de overige attesten van de hand van dokter V. P. (...) zijn dermate summier dat op basis van de informatie in het attest geen enkel inzicht kan verkregen worden over de oorzaak of precieze aard van uw psychologische moeilijkheden. Volledigheidshalve moet hieraan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas.

Eenzelfde opmerking geldt voor de verklaring van uw psychologe, die reeds dateert van november 2013. Zij maakt in haar attest melding van de wijze waarop u uw trauma zou hebben opgelopen. Echter, het louter neerschrijven van deze feiten door een psychologe, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, vormt geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben. Bovendien is het attest ook hier zeer karig met details over de concrete feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bijgevolg kunnen voornoemde attesten geen objectief bewijs leveren van het feit dat u daadwerkelijk in Dagestan mishandeld zou zijn geweest door medewerkers van de autoriteiten, en dit ten gevolge van de eerdere problemen van uw echtgenoot.

Kan nog op gewezen worden dat u eerder reeds echtelijke problemen en huiselijk geweld vermeldde in het kader van uw tweede asielaanvraag (alsook een verwijzing hiernaar CG 14/07/14 p7-8), die evenzeer de psychologische moeilijkheden die u zou kennen, zoals vastgesteld in de psycho-medische attesten van de hand van dr. V. P. (...) en psychologe K. K. (...), zouden kunnen verklaren.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verder dient benadrukt te worden dat werd vastgesteld dat u bij uw voorgaande asielverzoeken doelbewust valse informatie heeft verstrekt aan de Belgische asielinstanties, meer bepaald met betrekking tot uw reis- en identiteitsdocumenten, uw reisweg en uw huwelijk. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog dat u in de laadruimte van een lichte vrachtwagen op illegale wijze de Schengenzone zou betreden hebben en u langs onbekende landen naar België gereisd zou zijn (gehoorverslag 1e aanvraag p9). Echter, het internationale paspoort dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde en hetgeen u volgens uw initiële verklaring nooit gehad zou hebben, bevat niet alleen een Nederlands Schengenvisum, uitgereikt vlak voor uw vertrek uit uw land van herkomst in 2008, maar ook een Duitse inreisstempel, waaruit blijkt dat u per vliegtuig West-Europa bereikte. Het staat dan ook vast dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd teneinde uw legale uitreis te verbergen. Nog frappanter is dat u ook bij uw eerste gehoor op het CG in het kader van uw derde asielaanvraag nog bij hoog en laag volhardde in uw valse verklaringen aangaande uw reisdocument en reisweg, ook na confrontatie met het door uzelf voorgelegde internationale paspoort met visum (CG 14/11/13 p3-5), om pas tijdens uw tweede interview uw legale uitreis uit de Russische Federatie toe te geven (CG 14/07/14 p4-5). Dergelijke vaststelling wijst op een ernstig gebrek aan medewerking en transparantie van uwentwege, wat nochtans de plicht is voor eenieder die beroep wenst te doen op internationale bescherming.

Deze conclusie wordt nog ondersteund door de constatering dat uw verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties niet overeenkomen met de gegevens van uw Nederlandse visumaanvraag, en u ook over andere kernaspecten van uw relaas gelogen heeft. Zo blijkt uit de voornoemde info duidelijk

dat u bij uw visumaanvraag op 3/11/2008 verklaarde nog nooit gehuwd te zijn, noch een geregistreerd partnerschap heeft of heeft gehad, wat strijdig is met uw verklaringen als zou u in 2005 reeds religieus gehuwd zijn met V. R. (...), waarvan u een akte overlegt, en in oktober 2008 tevens een wettelijk huwelijk zou hebben afgesloten. Mag nog opgemerkt worden dat jullie beider verklaringen aangaande jullie huwelijk onsamenvattend en zelfs tegenstrijdig zijn. Zo is het hoogst opmerkelijk dat uw echtgenoot bij aankomst in België in 2005 consequent verklaarde ongehuwd te zijn (DVZ persoonsgegevens, vraag 10 en CGVS 07/02/2006, p.2). Hiernaar gevraagd stelde u dat jullie ruzie hadden en gescheiden waren: jullie zouden ruzie hebben gehad, waarna u zei dat de relatie gedaan was en u werd opgehaald door uw ouders (CGVS 20/05/2009, p.3-5). Uw uitleg biedt dan ook geen voldoende verklaring voor het consequent ontkennen door uw echtgenoot van jullie huwelijk in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Ook bij zijn gehoor op de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij nog dat hij ongehuwd was toen hij in België in 2005 toekwam (DVZ verklaring 2e aa echtgenoot, vraag 12). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het CG met deze omissies werd geconfronteerd, waarop hij slechts antwoordde: "Ik dacht niet dat ik mijn vrouw naar hier zou halen." En : "Er is niet echt een bijzondere reden voor, ik herinner me niet meer waarom ik dat toen zo gezegd heb. Misschien dacht ik niet dat ik zo lang zou.. ik weet het niet." (CG 14/07/2014 p4). Uw echtgenoot weet dan ook geen zinnige verklaring te geven voor de tegenstrijdige verklaringen die hij met betrekking tot jullie huwelijk heeft afgelegd. Toen uw echtgenoot gevraagd werd waarom jullie in 2008 een wettelijk huwelijk zouden hebben afgesloten, hoewel uw echtgenoot op dat ogenblik gezocht zou worden (en zijn familie herhaaldelijk werd belaagd door de ordediensten die op zoek waren naar hem), antwoordde hij slechts: "Ik weet het niet" (CG 14/07/2014 p4). Zijn verklaringen kunnen dan ook geenszins uw beweringen ondersteunen als zou u jullie huwelijk hebben geregistreerd op zijn uitdrukkelijke vraag (CG 1e AA 20/05/09, p3-4, CG 14/07/2014 p 7). Aan jullie relatie voor uw komst naar Europa kan dan ook geen geloof meer gehecht worden, wat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het feit dat u voor uw vertrek uit de Russische Federatie in 2008 zou zijn lastiggevalen door de autoriteiten omwille van uw echtgenoot, nog versterkt. Ook de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Er dient in het licht van voorgaande benadrukt te worden dat u uw terugkeer naar Dagestan niet heeft weten staven aan de hand van nochtans redelijkerwijs te verwachten reisdocumenten. Immers, zo stelde u bij uw tweede gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u geen andere bewijzen van uw reisweg dan twee treintickets op uw naam kon voorleggen, omdat u bij uw terugkeer naar Dagestan slechts in het bezit was van een attest van verlies van uw documenten (CG 14/7/2014 p3, CG 14/11/2013 p3), wat pertinent klemmt met uw latere toevoeging dat u uw internationale paspoort wél nog in uw bezit had bij uw terugkeer, maar het ter verlenging bij de administratie in Makhatchkala indiende en niet meer op tijd terugkreeg (CG 14/7/2014 p5). Uw verklaringen vertonen dan ook een ernstig gebrek aan coherentie. Ook aan uw verklaarde reisweg van Dagestan naar België in 2013, kan geen geloof gehecht worden. Immers, zo stelde u over land vertrokken te zijn, zonder in het bezit te zijn van uw internationaal paspoort. U reisde per trein tot Brest, van waar u per auto (taxi) tot België reisde (CG 14/07/14 p5). U bent niet op de hoogte via welk land u de Schengenzone bent ingereisd (CG 14/07/14 p5) en zou nergens tussen Brest en België ook maar enige grenscontrole hebben opgemerkt (CG 14/07/14 p5-7). Deze informatie strookt niet met de algemeen bekende binnenkomstvoorwaarden voor niet-EUburgers, die u nochtans geacht wordt te kennen, gezien u in 2008 reeds een Nederlands Schengenvisum verkreeg. Evenmin stroken uw verklaringen met de informatie waarover het CG beschikt aangaande de strikte persoonlijk grenscontroles aan de Schengen buitengrens, waarvan de Poolse grenscontroles een representatief voorbeeld zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er rijzen dan ook ernstige vermoedens dat u op een andere, legale manier de Schengen zone kon binnenkomen en dat u wederom informatie betreffende uw werkelijke reismodaliteiten en reisdocumenten achterhoudt.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en geboorteakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Er kan opgemerkt worden dat de stempel op uw geboorteakte onleesbaar (gemaakt) is, hetgeen belangrijke informatie kan maskeren.

U legde verder nog 2 treintickets voor op uw naam, voor het traject Kizilyurt – Moskou en de reisweg van Moskou tot Brest, die een voorzichtige indicatie geven van uw reisweg tot Brest, die niet betwist wordt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers, ondanks een relatieve stijging de laatste jaren, beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen "1 tot en met 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 9 maart 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 13 augustus 2009 ongegrond en ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 36.590 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 december 2009, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip vluchteling, duidend op het subjectieve en objectieve element, en over het begrip vervolging, meer bepaald over de kwalitatieve invulling ervan, de dader en de oorzaken van vervolging, wijst de Raad er evenwel op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.5.1. Voorts meent verzoekende partij dat *in casu* artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing is. Immers betwist verwerende partij niet dat verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geweest van ernstig fysiek geweld, doch besluit zij louter dat de context waarin verzoekende partij het aangehaalde geweld situeert, ongeloofwaardig is. Het is dan ook aan verwerende partij om aan te tonen dat de vervolgingen waarvan verzoekende partij het slachtoffer was zich niet in de toekomst kunnen herhalen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat, gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de context waarin verzoekende partij het aangehaalde geweld situeert en verzoekende partij derhalve geen reëel zicht biedt op de omstandigheden waarin het fysieke geweld zou hebben plaatsgevonden, verzoekende partij de asielinstanties verhindert haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De Raad wijst verzoekende partij op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door

verzoekende partij beweerde omstandigheden waarin dit fysieke geweld zou hebben plaatsgevonden, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dit fysieke geweld dat zij in het verleden onderging kadert binnen de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is dan ook geenszins voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.2.6.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat het, gezien duidelijk blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij volgens zijn verklaringen in het kader van zijn eerste aanvraag de politie van Kizilyurt vreest, onverklaarbaar is waarom verzoekende partij, die mishandeld en aangerand zou zijn geweest door mannen in politie-uniform, en waarvan zij herhaaldelijk beweerde dat deze feiten het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van haar echtgenoot, haar familie uitgerekend bij diezelfde politie van Kizilyurt klacht zou laten indienen tegen haar belagers, bemerkt verzoekende partij dat haar familie klacht heeft ingediend bij de politie van Kizilyurt omwille van de territoriale bevoegdheid van deze politie.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het loutere feit dat de politie van Kizilyurt territoriaal bevoegd zou zijn voor de klacht geenszins volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij, die mishandeld en aangerand zou zijn geweest door mannen in politie-uniform en waarvan zij herhaaldelijk beweerde dat deze feiten het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van haar echtgenoot, die de politie van Kizilyurt vreest, haar familie uitgerekend bij diezelfde politie van Kizilyurt klacht zou laten indienen tegen haar belagers. Dergelijke handeling is allesbehalve verenigbaar met haar voorgehouden vrees voor haar belagers. Het tart alle logica dat haar familie klacht zou ingediend hebben bij de politie van Kizilyurt tegen 'onbekenden', waarvan verzoekende partij nochtans herhaaldelijk insinueert dat zij dezelfde zijn als de belagers van haar man, met name diezelfde politie van Kizilyurt.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekende partij pas bij haar tweede verhoor over de feiten waarvoor zij klacht indiende vermeldde dat haar belagers gekleed waren in een politie-uniform, waarop de sfeer omsloeg en de rechercheur heel boos werd, en dat bovendien de verklaringen van verzoekende partij in dit verband geenszins in overeenstemming kunnen worden gebracht met de inhoud van de klachtbrief die door haar moeder werd geschreven en waarvan verzoekende partij een kopie voorlegde, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat *"als er niet uit alle documenten die door de verzoekers worden afgegeven, blijkt dat de auteurs van de aanrandingen mannen in uniform waren, het is omdat gezien de omstandigheden en van de gezondheidstoestand van de verzoekster op dit ogenblik het gaat niet om het hoofdelement"*.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat bovenstaand betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt immers door verwerende partij gesteld dat niet uit alle door verzoekende partij aangebrachte documenten zou blijken dat de auteurs van de aanrandingen mannen in uniform waren. Wel wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat enerzijds door verzoekende partij verklaard werd dat zij pas bij haar tweede verhoor inzake haar klacht vermeldde dat haar belagers gekleed waren in een politie-uniform, waarop de sfeer omsloeg en de rechercheur heel boos werd, terwijl anderzijds in de klachtbrief die door haar moeder werd geschreven en waarvan verzoekende partij een kopie voorlegde staat dat verzoekende partij werd aangerand door drie onbekenden die gekleed waren in politie-uniform, waardoor de verklaringen van verzoekende partij als zou de rechercheur die haar een eerste keer ondervroeg op 30 juli 2013 pas bij haar tweede ondervraging op 6 augustus 2013 heel boos zijn geworden omdat zij hem toen zei dat het om politieagenten ging aangezien ze uniformen droegen, elke geloofwaardigheid missen. Daarnaast bemerkt verwerende partij tevens dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij pas bij haar tweede verhoor over deze feiten vermeldde dat haar belagers gekleed waren in een politie-uniform, daar het feit dat verzoekende partij bescherming zocht bij de politie tegen haar – onbekende – aanvallers, zou mogen impliceren dat zij haar volledige medewerking verschaft aan het onderzoek teneinde de daders te kunnen identificeren en berechten. Dat verzoekende partij het feit dat haar belagers gekleed waren in een politie-uniform gezien de omstandigheden en haar gezondheidstoestand niet als een hoofdelement zou hebben beschouwd, is geenszins ernstig te noemen, daar dit belangrijk element immers zou kunnen bijdragen tot het identificeren van haar belagers.

2.2.8.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekende partij neergelegde kopie van de klacht die haar ouders bij de politie indienen en de door haar neergelegde convocaties, stelt verzoekende partij vooreerst dat het, net zoals in België, normaal is dat de aanklager slechts over een kopie van zijn klacht beschikt. Tevens wijst zij erop dat verwerende partij over ruime middelen beschikt teneinde de echtheid van dit document te controleren. Dergelijke controle werd

overigens voor geen enkel door verzoekende partij aangebracht document uitgevoerd. Inzake de opmerking dat de chronologie van de convocaties niet overeenstemt met de nummering ervan, meent verzoekende partij dat het *“niet tot de verzoekster behalve behoort om te verklaren dat deze nummers in functie van de datum van hun uitzending net zoals in ons land kunnen veranderen”*. Waar verwerende partij het voorts frappant acht dat de opsteldatum van de convocaties identiek is aan het ogenblik waarop verzoekende partij geacht wordt te verschijnen, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat *“deze convocaties (...) in hand aan haar familie in haar woonplaats (werden) overhandigd zoals ze er zich niet bevond”*.

2.2.8.2. De Raad bemerkt aangaande de kopie van de klacht die de ouders van verzoekende partij bij de politie indienden vooreerst op dat aan faxberichten en/of fotokopieën inderdaad geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze kopie van de klacht volstaat dan ook geenszins om de door verzoekende partij beweerde problemen aan te tonen. Het gegeven dat het normaal is dat de aanklager slechts een kopie van zijn klacht beschikt, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij er met bovenstaand verweer geenszins in slaagt de verschillende vaststellingen die de authenticiteit van de door haar aangebrachte drie originele convocaties die dateren van haar verblijf in Dagestan te ondermijnen, te weerleggen of te verklaren. Vooreerst treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissing bij dat het indruist tegen alle administratieve logica dat de eerste convocatie een hogere nummering draagt dan de laatste. De loutere opmerking dat het niet aan verzoekende partij toekomt om deze vaststelling te verklaren, is vanzelfsprekend niet van aard om desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder meent de Raad dat de opmerking dat de convocaties aan haar familie werden overhandigd wanneer verzoekende partij zich niet op haar woonplaats bevond, op geen enkele manier de opmerkelijke vaststelling dat de opsteldatum van de convocaties identiek is aan het ogenblik waarop zij geacht wordt te verschijnen, verklaart. Deze laatste vaststelling is des te frapperender gelet op de verklaring van verzoekende partij dat zij de convocaties steeds een dag of twee op voorhand gekregen zou hebben (administratief dossier, stuk 6C, gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2013, p. 13-14).

Volledigheidshalve wijst de Raad er voorts nog op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat ten slotte de opmerking van verzoekende partij betreft dat verwerende partij heeft nagelaten de echtheid van de door verzoekende partij aangebrachte documenten te controleren, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat deze alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij het waarheidsgehalte van de kopie van de klacht en van de door verzoekende partij neergelegde convocaties verder had moeten onderzoeken met de haar beschikbare middelen wordt dan ook onterecht aangevoerd.

2.2.9. Waar verzoekende partij betreffende de vaststelling door verwerende partij dat de krant die verzoekende partij voorlegt, die enkele regels wijdt aan de geweldpleging op haar persoon, bij nadere bestudering duidelijk het resultaat is van amateuristisch knip-, plak- en kopieerwerk, als bijlage bij haar verzoekschrift het origineel van deze krant toevoegt (bijlage 3), stellende dat zij zo bewijst dat het geenszins knip-, plak- en kopieerwerk betreft, stelt de Raad evenwel vast dat de “originele” versie van de krant louter de door verwerende partij gedane vaststellingen waaruit blijkt dat deze krant het resultaat is van amateuristisch knip-, plak- en kopieerwerk – de lijnen van de verschillende samengevoegde artikelen zijn nog zichtbaar op de eerste en laatste pagina, alsook de plakband waarmee ze werden bijeen geplakt, de punctuurgatjes in de onderste marge van de pagina, die bij een originele krant het resultaat zijn van een industriële papiervouwmethode, zitten duidelijk slechts in de kopie verrat en de slagschaduw van de kopie is onderaan de eerste en laatste bladzijde van de krant pertinent zichtbaar – bevestigt. Door verzoekende partij wordt voorts geen enkele poging ondernomen om met concrete argumenten de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen, waardoor desbetreffende motivering dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat de door haar neergelegde psychologische en psychiatrische attesten, waaruit blijkt dat zij lijdt aan symptomen van post-

traumatische stress, van aard zijn om de vaagheden of incoherenties in haar asielrelaas te verklaren, waarbij zij tevens verwijst naar de proceduregids van het UNHCR waarin gesteld wordt dat de bijzondere kwetsbaarheid van de asielzoeker in overweging genomen moet worden om de geëiste graad van samenhang van zijn verhaal te beoordelen, wijst de Raad er evenwel op dat uit de door verzoekende partij aangebrachte psychologische/psychiatrische attesten louter blijkt dat zij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar een arrest van de Raad van State, nog aanhaalt dat *“de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont”*, onderstreept de Raad evenwel dat *in casu* geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Aan verzoekende partij kan dan ook geenszins het voordeel van de twijfel worden gegund.

2.2.12. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij het gevaar dat zij zou lopen indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren niet correct beoordeeld heeft en dat op verwerende partij de plicht rust om volledig op de hoogte te zijn van de situatie die nu in het land van herkomst van verzoekende partij heerst of die er vroeger heerste, stelt de Raad evenwel vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 14 november 2013 en 14 juli 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en, voor wat betreft haar laatste gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekende partij laat overigens na concreet aan te geven met welke elementen aangaande *“de situatie die nu in het land van herkomst van de verzoekster heerst of er vroeger heerste”* er precies door verwerende partij geen rekening werd gehouden.

2.2.13. Aangaande de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde convocatie d.d. 4 november 2014 (bijlage 2), waaruit volgens verzoekende partij blijkt dat haar vrees voor vervolging wel degelijk actueel is, bemerkt de Raad dat de door verzoekende partij aangebrachte convocatie een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.14. Verzoekende partij legt ter terechtzitting per aanvullende nota een *“bijkomende verklaring”*, een *“medisch attest”*, een *“PV Politie Namur 8.3.2015”* en een *“PV Politie Namur 26.2.2015”* neer. De Raad wijst er evenwel op dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT